

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 293/08-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. K., T., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co 77/2007 zo 7. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2008 faxom a následne 18. januára 2008 poštou doručená sťažnosť MUDr. J. K., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 77/2007 zo 7. novembra 2007.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Dňa 15. 12. 1999 podal sťažovateľ na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou návrh na začatie konania o ochranu osobnosti proti odporkyni JUDr. E. B. Toto konanie sa viedlo na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. 7 C 1141/99. Neskôr toto konanie bolo vedené na Okresnom súde vo Svidníku pod sp. zn. 5 C 492/00. ...

Dňa 6. 2. 2006 upresnil sťažovateľ petit svojho návrhu takto: „Žalovaná je povinná do 3 dni od právoplatnosti tohto rozsudku poskytnúť navrhovateľovi ospravedlnenie nasledujúceho znenia: „Vážený pán MUDr. K., ospravedlňujem sa Vám za svoje vyjadrenie o tom, že ma neustále sledujete a sledujete môj príchod do zamestnania, na obed a späť, ktoré som podala vo veci vedenej na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. 2 C 396/99. Toto svoje tvrdenie odvolávam a vyhlasujem, že nie je pravdivé“. ...

Dňa 9. 7. 2007 bol sťažovateľovi doručený rozsudok Okresného súdu vo Svidníku sp. zn. 5 C 492/2000 zo dňa 8. 6. 2007, ktorým súd žalobu zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ dňa 24. 7. 2007 odvolanie, v ktorom uviedol: ... Súd zamietol návrh, ako to vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku, z dôvodu, že vyjadrenie odporkyne, o existencii ktorého nebolo v konaní pochýb, bolo obsiahnuté vo vyjadrení sudkyne k námietke zaujatosti, nebolo určené verejnosti a z tohto dôvodu nemohlo ísť o zásah do cti a dôstojnosti mňa, navrhovateľa. Súd opakovane konštatuje, že odporkyňa sa vyjadrovala v rámci svojej zákonnej povinnosti oznámiť skutočnosti, pre ktoré sa cíti byť zaujatá a odporkyňa si túto povinnosť splnila, nakoľko z predchádzajúcich konaní so žalobcom takéto skutočnosti cítila. Súd napriek tomu, že vykonané dokazovanie umožňuje urobiť presné a pravde zodpovedajúce závery o skutkovom stave, konštatuje v odôvodnení svojho rozsudku také skutkové závery, ktoré sú v protiklade s vykonaným dokazovaním. Predovšetkým ako je nesporné z formulácie vyjadrenia odporkyne, táto nevyjadrovala svoje názory a pocity, ale výrokom, ktorý je predmetom tohto konania, konštatovala fakty. Odporkyňa konštatovala, že o tom, že ju navrhovateľ sleduje aj teraz, má vedomosti., pretože navrhovateľ často postáva pred budovou súdu a sleduje príchod sudkyne do zamestnania, na obed a späť. ... Ako som už uviedol, tento jeho skutkový záver je v rozpore s vykonaným dokazovaním.

Ďalším hrubým pochybením súdu I. stupňa je odmietnutie mi prostriedku ochrany osobnosti, ktoré mi Občiansky súdny poriadok v ods. 1 poskytuje s odôvodnením, že vyjadrenie odporkyne nebolo určené verejnosti, bolo určené nadriadenému súdu a preto nebolo spôsobilé zasiahnuť do môjho práva na ochranu osobnosti. ...

Tento názor súdu na inštitút ochrany osobnosti je názorom vymykajúcim sa všeobecne akceptovanému a aplikovanému chápaniu ochrany osobnosti a je v rozpore so samotným znením ustanovení Občianskeho zákonníka na ochranu osobnosti zakotvených v ustanovení § 11 a nasl. ...

Dňa 16. 11. 2007 bol doručený právnej zástupkyňi sťažovateľa rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co 77/2007 zo dňa 7. 11. 2007, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania. ...

Z doposiaľ uvedených skutočností a citovaných ustanovení právnych predpisov vyplýva podľa názoru sťažovateľa nepochybne, že rozhodnutím odporcu - rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co 77/2007 zo dňa 7. 11. 2007 bolo porušené právo sťažovateľa

- na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa článku 19 ods. 2 Ústavy SR,

- na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

- na rešpektovanie súkromného a rodinného života a na ochranu proti zasahovaniu do výkonu práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zo strany štátu podľa článku 8 Dohovoru. ...

Odvolačí súd potvrdil rozsudok súdu I. stupňa, pričom z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva: „Do zásahu do chráneného práva môže ísť len vtedy, ak ide o taký útok, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, teda spôsobilý ohroziť česť a dôstojnosť fyzickej osoby tým, že vzniká konkrétne nebezpečenstvo zníženia jej vážnosti v spoločnosti. Objektívna spôsobilosť narušiť alebo ohroziť právo znamená, že sa nevyžaduje vyvolanie následkov a teda ani povinnosť žalobcu preukázať takéto následky.“ ...

Na rozdiel od súdu I. stupňa, odvolačí súd správne nevyžadoval pre protiprávnosť zásahu do osobnostných práv „širokú publicitu“, tak ako to tvrdil vo svojom odôvodnení

okresný súd. Nemožno však súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, že spôsobilosť zásahu ohroziť česť a dôstojnosť fyzickej osoby znamená konkrétne zníženie vážnosti osoby v spoločnosti. Sťažovateľ sa nemôže stotožniť s tým, že posúdenie, či došlo k zásahu do jeho dôstojnosti je viazané na to, či zásah znížil vážnosť sťažovateľa v spoločnosti. ... Nie je možné akceptovať názor, že ľudská dôstojnosť je kategóriou, ktorá sa prejavuje len v posudzovaní osoby verejnosťou. Sťažovateľ vnímal výrok odporkyne v konaní o tom, že žalobca ju v čase, keď predmetné vyjadrenie uviedla, neustále sledoval a sledoval jej príchod do zamestnania, na obed a späť, ako taký, ktorý žalobcu označil za osobu s neštandardnými sklonmi, ktorá neustále odporkyňu sleduje. ...

Nakoniec, je potrebné mať na zreteli, že o vyjadrení odporkyne sa dozvedel sťažovateľ z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, teda prinajmenšom sudcovia Krajského súdu v Prešove, ktorí v predmetnej veci konali, ako aj zamestnanci, ktorí sa zúčastnili na administratívnych úkonoch pri konaní o námietke zaujatosti sa s vyjadrením odporkyne všetci oboznámili. Dokonca, z uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Nc 65/99 zo dňa 9. 9. 1999 vyplýva, že tento súd nevyslovil pochybnosť o obsahu vyjadrenia odporkyne. Bez zreteľa na to, že tieto osoby sú viazané povinnosťou mlčanlivosti je nesporné, že vyjadrenie odporkyne o sťažovateľovi vzali na vedomie a stalo sa časťou ich úsudku o sťažovateľovi. ...

Odporkyňa teda uviedla, že sťažovateľ ju neustále sleduje v prítomnosti, sleduje príchod, odchod do zamestnania, príchod a odchod na obed. O takomto tvrdení odporkyne nesvedčil žiaden v konaní vykonaný dôkaz.

Rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý napriek tomu, že v rámci jeho právomoci mal možnosť zmeniť rozhodnutie I. stupňového súdu, no neurobil to, bolo sťažovateľovi odopreté právo na ochranu jeho osobnosti.

Sťažovateľ podotýka, že v konaní sa domáhal primeranej ochrany, keď žiadal, aby mu odporkyňa poskytla ospravedlnenie.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky ... po prerokovaní veci rozhodol týmto nálezom:

Právo sťažovateľa

- na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa článku 19 ods. 2 Ústavy SR,

- na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

- na rešpektovanie súkromného a rodinného života a na ochranu proti zasahovaniu do výkonu práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zo strany štátu podľa článku 8 Dohovoru,

bolo rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co 77/2007 zo dňa 7. 11. 2007 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co 77/2007 zo dňa 7. 11. 2007 a vracia vec Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Prešove pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.»

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento

zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 344/06, III. ÚS 32/08).

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Podľa odseku 2 tohto článku dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti,

verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadost'učinenie.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa žalobou z 13. decembra 1999, ktorej petit upresnil podaním zo 6. februára 2006, domáhal uloženia povinnosti odporkyne (sudkyne) ospravedlniť sa mu za vyjadrenia vo veci vedenej Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. 2 C 396/99 v súvislosti s uvedením dôvodov, pre ktoré sa cítila byť vo veci zaujatá. Išlo o tvrdenia o tom, že sťažovateľ mal odporkyňu ako sudkyňu sledovať pri príchode do zamestnania, pri odchode z neho, ako aj pri odchode na obed a späť. Sťažovateľ považoval tieto jej vyjadrenia za urážlivé a nepodložené, spôsobilé zasiahnuť do jeho práv spojených s ochranou osobnosti.

O návrhu sťažovateľa rozhodol Okresný súd Svidník (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 5 C 492/2000 z 8. júna 2007 tak, že ho zamietol a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom argumentoval tým, že vyvodené skutkové závery súdom prvého stupňa sú v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže podľa jeho názoru si okresný súd zamenil vyjadrenia pocitov a názorov odporkyne s konštatovaním faktov. Podľa názoru sťažovateľa v danom prípade išlo jednoznačne o konštatovanie faktov odporkyne pri uvádzaní skutočností svedčiacich o jej predpojatosti v inej právnej veci. Sťažovateľ zároveň nesúhlasil s vyjadrením súdu prvého stupňa, že tieto vyjadrenia odporkyne (sudkyne) neboli určené verejnosti, ale boli len podkladom pre rozhodnutie súdu vyššieho stupňa o jej vylúčení alebo nevyhlásení z prerokúvanej veci. Sťažovateľ zároveň poukázal na uznesenie krajského súdu

sp. zn. 3 Nc 65/99 z 9. septembra 1999, ktorého súčasťou sa stali aj vyjadrenia odporkyne. V tejto súvislosti sťažovateľ dodal, že toto uznesenie bolo doručované aj iným účastníkom konania, ktorí podľa jeho vyjadrenia informácie získané o ňom v priebehu konania rozširujú v negatívnom zmysle ďalej.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 9 Co 77/2007-360 zo 7. novembra 2007 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení namietaného rozsudku krajský súd uviedol obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa, argumenty sťažovateľa obsiahnuté v odvolaní, ako aj vyjadrenie odporkyne, ktorá navrhla prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne v celom rozsahu potvrdiť.

Z obsahu rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva:

„... V preskúmvanej veci odvolací súd zistil, že v spise pôvodnej spisovej značky 2 C 396/99, vedenom na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou, si žalobca uplatnil nároky na ochranu vlastníckeho práva ... Vec bola pridelená na vybavenie sudkyňi JUDr. E. B. Podaním zo dňa 19. 4. 1999 žalobca vzniesol námietku zaujatosti tejto sudkyne, pričom poukázal jednak na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach v inej veci Okresného súdu Humenné 9 C 142/93, kde bola vylúčená z rozhodovania vo veci po jeho upozornení na jej aktívnu komunistickú minulosť.

JUDr. E. B. ako zákonná sudkyňa následne dňa 4. 5. 1999 sa k tejto námietke vyjadrila tak, že vo veci ešte nebol určený termín pojednávania a žalobca už vzniesol námietku voči jej osobe, hoci počas jej pôsobenia v justícii sa ešte na pojednávaní nestretli. Začína sa opakovať kolotoč nečestných podaní zo strany žalobcu na jej osobu, ktorým jej znepríjemňoval pôsobenie na Okresnom súde v Humennom, kde zasielal koláže, fotomontáže a rôzne výstrižky, nielen predsedovi Okresného súdu v Humennom, ale aj iným okresným, či najvyšším orgánom. O tom, že ju neustále sleduje má vedomosť aj teraz, lebo často postáva pred budovou súdu a sleduje príchod, či odchod zo zamestnania, či obeda. Pretože už bola v minulosti vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, v ktorých jedným z účastníkov bol terajší žalobca, žiadala sa vylúčiť aj z pojednania tejto veci.

Vyjadrenie žalovanej takéhoto obsahu nemožno v žiadnom prípade považovať za vyjadrenie hrubo urážlivej povahy, ktoré by opodstatňovalo domáhať sa dôvodne na súde ochrany osobnosti žalobcu v prípade tzv. zákonnej licencie.

Naviac skutkové tvrdenia uvedené v citovanom vyjadrení žalovanej sú podložené poznatkami zistenými z iných spisov pripojených ku preskúmvanej veci.

Zo spisu Okresného spisu v Humennom Spr. 1216/94 takto vyplýva, že žalobca dňa 26. 4. 1994 zaslal podnet Národnej rade Slovenskej republiky a Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Tento podnet sa mal týkať dochádzky a dodržiavania pracovnej doby sudkyňou JUDr. E. B. V podaní žalobcu zo dňa 11. 7. 1994 adresovanému Ministerstvu vnútra SR, odbor kontroly, okrem iného poukazyval na časy odchodov a príchodov autobusových spojov, ktoré JUDr. E. B. používa pri ceste na pracovisku. V tom istom spise sa nachádza aj odpoveď predsedu Okresného súdu v Humennom žalobcovi zo dňa 29. 9. 2004, ktorý má byť reakciou na sťažnosť žalobcu na dochádzku JUDr. E. B. do zamestnania a nedodržiavanie jej pracovného času. Z uvedených podkladov je možné zistiť, že v období predchádzajúcom tejto korešpondencie žalobca skutočne kontroloval príchody a odchody žalovanej do zamestnania a zo zamestnania. V dôsledku toho neboli by splnené podmienky pre vyhovie podanej žalobe ani v prípade, že by sa žalovaná dňa 4. 5. 1999 nevyjadrovala ako sudkyňa pri realizácii svojho zákonného práva a povinnosti vyjadriť sa k námietke zaujatosti vznesenej práve žalobcom. ...“

Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o nesprávnosti rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 77/2007-360 zo 7. novembra 2007, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 492/2000-306 z 8. júna 2007 týkajúci sa zamietnutia jeho návrhu v konaní o ochranu osobnosti. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd rozhodol nesprávne a hoci bolo v jeho právomoci zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, nespravil tak s odôvodnením, že vyjadrenia odporkyne (sudkyne) v inej právnej veci sťažovateľa v súvislosti s prezentovaním jej pochybností o svojej nezaujatosti nie sú spôsobilé zasiahnuť do jeho práv spojených s ochranou osobnosti. Sťažovateľ v podstate prejavil nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré v konečnom dôsledku nesplnilo jeho očakávania a predstavy.

Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07).

Predmetom sporu, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie krajského (odvolacieho) súdu č. k. 9 Co 77/2007-360 zo 7. novembra 2007, bol návrh na ochranu osobnosti. V tomto prípade bolo úlohou všeobecných súdov posúdiť, či spomínaným konaním odporkyne došlo k ohrozeniu alebo zásahu do cti sťažovateľa, ktorá má rozhodný význam pre jeho vzťah k iným účastníkom spoločenských vzťahov a ktorá determinuje jeho postavenie v spoločnosti.

Krajský súd v napadnutom rozsudku jasne predstavil, na základe akých skutočností dospel k záveru o potrebe potvrdenia rozhodnutia súdu nižšieho stupňa. V tejto súvislosti konštatoval, za akých okolností sa môže fyzická osoba vo všeobecnosti domáhať ochrany svojich práv spojených s ochranou osobnosti a aké skutočnosti musí preukázať, aby sa dostavil požadovaný výsledok, teda aby súd vyslovil dôvodnosť jej návrhu. Keďže v danom prípade bola predmetom záujmu občianska česť, krajský súd uviedol, k akému útoku do tejto oblasti ľudskej integrity musí dôjsť, aby došlo k jej ohrozeniu alebo porušeniu, a tým aj k zníženiu vážnosti konkrétnej osoby v spoločnosti. Okrem toho odvolací súd poukázal na moment, kedy sa pôvodca takéhoto zásahu zbaví svojej zodpovednosti. V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia krajský súd upriamil pozornosť na špecifickosť daného prípadu, keď predmetom skúmania bolo konanie odporkyne (sudkyne) pri uvádzaní dôvodov o svojej zaujatosti v inej právnej veci sťažovateľa. V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že sporné vyjadrenia odporkyne nemožno v žiadnom prípade považovať za hrubo urážlivé, teda také, ktoré by sťažovateľovi umožnili dôvodne sa

domáhať svojho nároku. Pri uvedených tvrdeniach krajský súd vychádzal z poznatkov zistených z pripojených spisov.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa práv fyzickej osoby spojených s ochranou osobnosti, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru ústavný súd v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou (obdobne II. ÚS 54/02, II. ÚS 250/05, III. ÚS 284/07) uvádza, že o ochrane týchto práv na základe zákonnej úpravy (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) rozhoduje výlučne občianskoprávny súd. Ústavný súd je oprávnený posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu procesnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, v tomto prípade § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak ako sa toho domáhal sťažovateľ.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry (obdobne II. ÚS 250/05) ústavný súd zároveň dodáva, že v danom prípade sa nedá vyvodiť ani žiadna spojitosť medzi postupom všeobecného súdu (krajského súdu) a porušením čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru, pretože túto spojitosť tvrdí sťažovateľ iba z dôvodu, že nebol v konaní úspešný. A to je tvrdenie, ktoré takúto súvislosť nevytvára a ani vytvoriť nemôže. Krajský súd vykonávaním svojich ústavne vymedzených kompetencií vôbec nezasahoval a ani nemohol zasiahnuť do základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru, pretože sa naopak zaoberal zásahom (porušením) do týchto práv, ku ktorému došlo postupom subjektu odlišného od krajského súdu.

S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku krajského súdu, s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ako aj s prihliadnutím na vyslovené názory vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2008